

LES REFORMES MUNICIPALS DE CARLES III A VILANOVA I LA GELTRÚ

MIQUEL ÀNGEL MARTÍNEZ I RODRÍGUEZ

En aquesta comunicació pretenem donar a conèixer un aspecte molt concret però cabdal de la dinàmica municipal a les acaballes de l'Antic Règim.

Aquest estudi es centra en una anàlisi exhaustiva de conjunt sobre l'abast real de les mesures menades a terme per Carles III a la monarquia hispànica, per passar tot seguit a estudiar els seus trets característics al Principat i a la nostra ciutat. Seguint aquesta línia, es farà un esforç per comprovar tots aquells aspectes comuns amb la resta del Principat i, alhora, ressaltar aquells possibles trets diferencials que puguem trobar a Vilanova.

Per altra banda, hom centrarà l'atenció sobre l'autèntica significació dels diferents càrrecs, tot relacionant-los amb les estructures de poder del municipi borbònic. Les difícils relacions entre els regidors i llurs fiscalitzadors ens donaran una idea aproximada de les incidències de la vida vilanovina i, en darrer terme, ens permetran d'escatir les autèntiques causes que motivaren l'aparició d'aquests càrrecs.

LES REFORMES MUNICIPALS DE CARLES III A VILANOVA I LA GELTRÚ

INTRODUCCIÓ

No és el meu propòsit tornar a posar l'accent en els objectius,⁽¹⁾ continguts i mecanismes d'aquesta reforma. Altres historiadors ja ho han portat a terme des de diferents punts de vista, tant a Catalunya⁽²⁾ com a la resta de l'Estat.⁽³⁾

A Vilanova, la informació sobre els titulars d'aquests càrrecs de designació popular resta a part de les actes que ens assabenten del nomenament anual de regidors i del contingut de les reunions. Així doncs, en aquestes actes paral·leles tenim anotats els comissaris-electors i els que van detectar les magistratures municipals.

Dissortadament, s'han perdut les actes municipals entre 1780 i 1799, la qual cosa ens impedeix tenir una útil informació sobre un període cabdal de la nostra història vilanovina. La resta del període estudiat tampoc no és massa homogeni, car les actes conservades abans del 1780 són lacòniques; mentre que les que tenim després són molt explícites, i deixen constància dels problemes municipals i dels conflictes entre diputats i síndics personers, per una banda, i regidors, per una altra.

L'eixutesa de les fonts municipals, a part del període comprès entre 1800-1808, resta quelcom compensada per la possibilitat d'entrecreuar-les amb el cadastre⁽⁴⁾ i, d'aquesta manera, copsar el potencial econòmic

dels individus que detentaren els esmentats càrrecs. Així doncs, no tot han estat inconvenients. La consulta de l'arxiu de la Corona d'Aragó, concretament la secció de l'Audiència, ens ha fornït una informació molt útil tant per completar la llista de regidors com per conèixer els detentadors del càrrec de procurador síndic general. Per tot això, estic convençut que les dades, que suara presentaré, permeten un estudi atraient sobre la sociologia administrativa d'aquesta vila costanera.

ELS COMISSARIS-ELECTORS

Els comissaris-electors són els fonaments de la reforma carolina i els que, d'una manera significativa, influeixen en el capteniment dels elegits a cadascuna de les localitats de la monarquia hispànica.

Malgrat la pèrdua de bona part de les actes, en tenim informació d'un nombre important entre 1768-1780. Bona part d'aquests comissaris repeteixen més d'una vegada al llarg d'aquest període, aproximadament la meitat (48%). Això sols ja ens indica un percentatge important d'endogàmia, i són, fins i tot, un 15% dels mateixos comissaris més de tres vegades.

Pel que fa a l'activitat socio-professional, no cal dir que mariners, pagesos i menestrals representen el màxim nombre de comissaris a les dues parròquies vilanovines. És respectable, per altra banda, el pes que gaudeixen els comerciants i els artistes. La menestralia, malgrat el seu significatiu pes específic, no concentra en el seu si una activitat que sobresurti, ja que solament observem un predomini testimonial de boters i ferrers.

Quadre núm. 1	N. absolut	%
Doctors	4	3,05
Comerciants	11	8,4
Artistes	11	8,4
Pagesos	34	25,9
Mariners	15	11,5
Menestrals	25	19,05
No consta i no ident.	31	23,7

Si orientem tot seguit la nostra anàlisi al potencial econòmic, el cadastre ens ajuda a contextualitzar la seva posició a la vila. Solament un 36% dels primers cinquanta contribuents en el període estudiat han estat alguna vegada comissaris. Insisteixo, un 64% no ho ha estat mai! Aquesta constatació sembla ja ratificar el caràcter populista de les reformes municipals carolines.

ELS OCUPANTS DELS NOUS CÀRRECS

Passem a analitzar l'extracció social dels nous càrrecs, bo i advertint el caràcter indicatiu que té l'estadística pel que fa als càrrecs creats el 1766 pels motius abans esmentats.

Quadre núm. 2

	<u>Procurador síndic general</u>	<u>Síndic personer</u>	<u>Diputats del comú</u>
Doctors	4	1	0
Comerciants	4	4	5
Artistes	1	2	3
Pagesos	5	3	5
Mariners	1	4	3
Menestrals	0	2	2
No consta // No iden. .	0	5	3

El càrrec de procurador síndic general es troba bàsicament repartit entre els doctors, els pagesos terratinents i els comerciants. Els artistes i els mariners solament tenen una presència testimonial, mentre que la menestralia en resta exclosa. És evident, doncs, que la terna elaborada pels regidors amb el vist i plau de la reial Audiència afavoria la presència d'individus de la confiança de l'Ajuntament i, per suposat, d'una extracció social molt similar als detentadors de les regidories.

Si comparem les nostres dades amb els resultats aconseguits arreu del Principat,⁽⁵⁾ veiem com el cas vilanoví, pel que fa al càrrec de procurador síndic general, presenta unes similituds i alhora uns trets propis. La important presència de doctors en l'esmentat càrrec és un aspecte compartit, amb diferent intensitat, per tots els ajuntaments caps de

corregiment i normals de Catalunya. En canvi, la participació de pagesos terratinents a la nostra vila no és homologada pels estudis menats a terme. En els restants aspectes, com la nul·la presència de la menestralia, estem en perfecta consonància amb els resultats aconseguits fins ara.

Els ocupants dels càrrecs de síndic personer i de diputat del comú són representació més àmplia de la població. De totes maneres, no estem en condicions de donar un caràcter definitiu al nostre comentari a causa de la qualitat de les fonts.

Sembla ser, però, que hi ha una important participació dels comerciants en els síndics personers i diputats del comú, com en altres indrets de la nostra geografia.⁽⁶⁾ Els pagesos i mariners també gaudeixen d'un paper significatiu en ambdós càrrecs. En canvi, intuïm que menestrals i artistes tenen una presència discreta. Afirmacions, aquestes, que no podem donar per definitives, però creiem, malgrat tot, que ens atansen a allò que possiblement succeï.

Un altre aspecte destacat és la nul·la o mínima participació dels doctors en els càrrecs creats el 1766. Malgrat les nostres dificultats per completar els darrers anys del set-cents, creiem que la seva total absència en el període estudiat avala les nostres afirmacions. Per altra banda, la presència d'un únic noble en els síndics personers a començaments del vuit-cents no va més enllà de la mera anècdota. Recordem, en aquest sentit, que la noblesa és absent de tots els censos que estudien la població vilanovina al llarg del set-cents. Això explicaria la seva absència en el càrrec, tant fet a la seva mida, de procurador síndic general.

LES VINCULACIONS ENTRE ELS OCUPANTS DELS NOUS CÀRRECS

La pèrdua de les actes abans esmentades converteix aquestes dades en aproximatives, excepte en el cas dels procuradors síndics generals, gràcies a la informació fornida per l'arxiu de la Corona d'Aragó. Amb tot, estem en condicions d'esbossar una anàlisi interpretativa suggerent.

Quadre núm. 3

	<u>Proc. síndic gral.</u>	<u>Síndic person.</u>	<u>Diputats comú</u>
Persones que repeteixen càrrec	1 (6,6%)	1 (5%)	3 (13,04%)
Persones que tenen altres càrrecs ..	1 (6,6%)	1 (5%)	2 (8,7%)
(dels creats per Carles III)			
Persones que foren regidors	8 (53,3%)	6 (28,5%)	9 (37,5%)

Molt poques persones repeteixen càrrec o en tenen d'altres dels creats per Carles III. Si aquesta afirmació resta mediatitzada en el cas dels síndics personers i diputats del comú, no succeeix el mateix pel que fa als procuradors síndics generals. Aquest baix índex de repetició contrasta amb l'assolit per Tarragona,⁽⁶⁾ on un 36% ha repetit el propi càrrec o un qualsevol dels altres creats per Carles III.

També observem a simple vista com hi ha un alt percentatge de persones que foren regidors algun cop a la seva vida durant el període

Vista general de Vilanova el primer terç del segle XIX. La Vilanova contemporània a Carles III no deuria ésser gaire diferent tret de la muralla que l'envolta reforçada i, en part, reconstruïda arran de les guerres carlines.

estudiat. Si aprofundim més en l'autèntic significat d'aquesta important participació dels ocupants dels nous càrrecs en les regidories vilanovines, constatem com els procuradors síndics generals detenten les primeres magistratures municipals, excepte en un sol cas que es troba per sota de la quarta regidoria. I alguns d'ells han exercit, fins i tot, el càrrec de batlle de la ciutat. En canvi, els síndics personers i els diputats del comú que hem pogut conèixer es troben repartits per igual entre les primeres i les darreres regidories.

Així doncs, podem afirmar l'existència de relacions més o menys intenses —la manca de dades a frec del vuit-cents continua enterbolint els nostres resultats— entre els ocupants dels nous càrrecs i els detentadors de les regidories a Vilanova i la Geltrú. De totes maneres, tampoc no podem obviar com aquesta situació resta evident en els procuradors síndics generals, la qual cosa confirma que aquesta magistratura era una plataforma per ascendir al càrrec de regidor, tenint present com l'extracció social era similar en ambdós casos.

INCIDÈNCIES EN L'ELECCIÓ DELS NOUS CÀRRECS CREATS EL 1766

Les actes municipals esmerçades a enregistrar els nomenaments de diputats del comú i de síndics personers repeteixen rutinàriament els mecanismes d'elecció d'aquests càrrecs al llarg del període estudiat.⁽⁷⁾ Fins i tot quan es produeixen incidències, aquestes apareixen reflectides d'una manera distesa. No hi ha cap constància de conflicte en la seva resolució.

Sabem, per exemple, que l'elecció de síndic personer l'any 1769 en la persona d'Anton Ferret, apotecari i familiar del St. Ofici, no es va portar finalment a terme «per quant feta reflexio sobre la nominacio de Sindich Personer en lo dia de ahir en persona de Anton Ferret Apot. se haze trobat ser Parent en tercer grau de consanguinitat ab ell (el Batlle d'aleshores)...».⁽⁸⁾ La posterior votació tampoc no reeixí perquè s'anomenà un tal Francisco Golart, sastre, el qual no va poder detentar el càrrec «a causas de no haver los dos any de hueco de haver servit lo empleo de Llochtinent de Batlle ab que acabà ab trenta y hu de Desembre prop passat...».⁽⁹⁾ Finalment s'aconseguí elegir un tal Anton Robert, botiguer, que s'adaptava a la normativa legal vigent.

Carrer de l'Església i l'anomenada, fins al 1812, plaça Major, la qual actualment porta el nom de Pau Casals.

Aquesta plaça es configurà l'any 1374 amb llicència reial per tal de celebrar-hi mercat i per construir-hi la casa capitular, on avui hi ha la casa núm. 9. L'any 1857 les cases consistorials es traslladaren al seu actual emplaçament.

Hem d'esperar el 1773 per tenir notícies d'un altre conflicte en l'elecció de síndic personer. En aquell any, fou elegit en primera votació Ramon Fuster, mariner de Santa Maria de la Geltrú, però succeí el mateix que en el cas anterior: «... se hage reparat trobarse parent en tercer y quart grau de consanguinitat ab lo Magch. Dr en medicina Jph. Ballester, lo que no pot procedir segons la real Instruccio...».⁽¹⁰⁾ En darrera instància s'elegí Josep Pi, pagès.

La casuística varia tres anys més tard quan s'anomenà Francisco Urgellés, mariner, «... qui en lo any Mil Set Cents Setanta y quatre servi lo empleo de Regidor per la qual causa y la de no haver complert los dos anys que se requireixen no puga exercir dit offici de Personer segons lo manat per Sa Magt que Deu gde...».⁽¹¹⁾ A causa d'aquest motiu fou substituït per Anton Montserrat, pagès de la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, sense cap mena de problema.

Com s'ha vist, les incidències en la designació dels nous de càrrecs d'extracció popular són mínimes i fruit d'alteracions normals previstes per la Reial Audiència i, per suposat, comuns a les produïdes en altres localitats del Principat. Si existí tensió en determinats casos, no estem en condicions de detectar-les a causa del caràcter poc explícit de les actes.

LES ACTIVITATS DELS NOUS CÀRRECS D'EXTRACCIÓ POPULAR

Solament disposem d'una relació bastant exhaustiva de les iniciatives fetes pels síndics personers i diputats del comú entre 1800-1808. Al llarg d'aquest curt període de temps, trobem com bona part de les reunions consistorials són provocades per l'activitat incansable d'ambdós càrrecs. Observem, també, com cadascun d'ells denuncia aquells fets de la vida municipal que entren dins la seva competència estricta, com veurem més endavant.

Tant els síndics personers com els diputats del comú no es consideren, almenys conscientment, com a representants d'algun determinat grup social, sinó que llurs intervencions estan guiades per l'interès general de la vila i, d'aquesta manera, creuen fer-se ressò d'una hipotètica voluntat popular. El sol fet de ser alguns d'ells reelegits sembla incidir en aquesta popularitat. El ventall d'intervencions és molt ampli i el

seu zel provocarà més d'un cop fortes picabaralles amb les autoritats municipals.

Una de les preocupacions més constants durant el període estudiat és la correcta administració dels cabals municipals. Les intervencions dels diputats del comú són molts constants en aquest sentit, i s'arriba fins i tot a qüestionar la idoneïtat de determinades persones per al càrrec de majordom de propis, màxim responsable de les finances municipals.⁽¹²⁾ Tenim a Vilanova un exemple concret d'aquesta problemàtica quan s'anomena un parent del batlle per al càrrec abans esmentat de majordom de propis. El diputat del comú de torn té una intervenció molt dura tot afirmant «... que respeto que halla duda de poder ser Mayordomo de Propios Juan Garrich por ser hijo de una Hermana del Sor Bayle que es contraorden requiera al Sor Bayle por una y dos y quantas menester sea hasta que sea declarado de la superioridad de entregarle posesión por tener recurso pendiente...».⁽¹³⁾

La figura del diputat del comú esdevé, doncs, com el catalitzador de bona part de les inquietuds generals sobre l'adequada administració dels cabals municipals. Totes les actes reflecteixen, tard o d'hora, intervencions de diferents diputats del comú demanant que es «passin comptes», que s'esmercin adientment els diners rebuts pel Consell de Castella, que no s'augmentin discrecionalment els arrendaments, etc. A vegades, la tensió arribava a ser insostenible. Sabem que picabaralles com les a dalt esmentades podien enterbolir el clima de convivència municipal. L'any

Segells municipals emprats per l'Ajuntament de Vilanova a inicis del segle XIX.

1806 es produí una forta queixa formulada pel diputat del comú, Joseph Rossell, contra el fort augment dels arrendaments i del preu de la carn, la qual cosa provocà pocs dies més tard la forta rèplica del batlle, el qual afirmà «que todo quanto contiene la propuesta del aquel Diputado o es equivocado o efecto de un zelo fingido que figura tener por el bien público y no es más que un animo dispuesto a incomodar al Ayuntamiento...».⁽¹⁴⁾

També voldria ressaltar com en quasi tots aquests conflictes constatem la connivència entre els regidors i el procurador síndic general, la qual cosa reflecteix la identitat d'interessos entre ambdues magistratures. En aquest sentit, coneixem com determinades actuacions contra el bé comú per part del procurador síndic general no són penalitzades pel batlle de torn. Els síndics personers, malgrat l'actitud de les primeres autoritats municipals, són inflexibles en denunciar aquestes situacions, tal com succeí al setembre de 1801 quan el síndic personer del moment presentà «... una instancia con la que expuso que se le han quejado distintos vecinos de esta villa de que al paso que el Ayuntamiento ha mandado por publico pregon componer y desembarazar los caminos del Termino en la qual estacion de vendimia Francisco Vidal que se halla ser Sindico Procurador con notable escandalo y mal exemplo ha embarazado y echo intransitable en cierto modo el que pasa inmediato al Manso Piular...».⁽¹⁵⁾

El zel d'aquests personatges, però, no s'exhaureix en els casos esmentats, sinó que recorden constantment la necessitat de tenir en compte el benestar popular. Intervencions defensant aspectes tan diferents com moderació de preus o una correcta utilització de les mesures de pes són constants per part dels síndics personers d'aquest període estudiat.

CONCLUSIONS

És evident que les reformes carolines a Vilanova i la Geltrú possibilitaren una via d'accés als sectors marginats de la vida municipal pel Decret de Nova Planta. També, però, és necessari distingir entre el càrrec de procurador síndic general, creat el 1760, i els de síndic personer i diputat del comú apareguts sis anys més tard.

Hem observat com els procuradors síndics generals formen part d'un mateix cercle social que els regidors. Recordem com un 53,3% d'aquests ha detestat importants magistratures municipals al llarg de tot el període estudiat. Aquests personatges no es limiten a compartir el poder municipal amb els regidors, sinó que també comparteixen amb ells el poder econòmic a la vila, car un 66% dels procuradors síndics generals apareix dins dels cinquanta primers contribuents, segons la informació extreta dels diferents cadastres vilanovins.

En canvi, els resultats assolits pels càrrecs creats el 1766 ens donen una informació totalment diferent. Sols 4 diputats del comú i 2 síndics personers apareix dins dels primers cinquanta contribuents.

Així doncs, correspon a les magistratures municipals creades l'any 1766 de portar a bon port la pretesa participació popular a l'ajuntament vilanoví. Aquesta defensa de l'interès públic es palesa en les seves constants intervencions en les sessions municipals i en la diària fiscalització de l'activitat dels regidors, la qual cosa provocà fortes tensions precisament perquè era eficaç.

Per tots aquests motius, no tenim indicis per defensar una assimilació d'aquests càrrecs a la manera d'actuar dels regidors. Les actes que hom ha pogut estudiar no ens permeten de pensar en un desig d'equiparar-se a ells. Ans al contrari, del que no hi ha dubte és que la reforma municipal que creà als diputats del comú i als síndics personers representà un intent seriós de resoldre els greus problemes de funcionament i la corrupció generalitzada que hi havia als ajuntaments.

NOTES I BIBLIOGRAFIA

- (1) Sobre l'objectiu de les reformes hi ha dues opinions. La tradicional, que defensa l'assimilació dels nous càrrecs a la manera d'actuar de l'oligarquia local, és propugnada pels profs. DOMÍNGUEZ ORTIZ i GONZÁLEZ ALONSO. Del primer consulteu *Sociedad y Estado en el siglo XVIII español*, Madrid, 1984, pp. 472-475. Del segon, vegeu «El régimen municipal y sus reformas en el siglo XVIII», a *Sobre el Estado y la Administración de la Corona de Castilla en el Antiguo Régimen*, Madrid, 1981, pp. 203-234; pp. 229-230. El prof. MARTÍNEZ SHAW també s'adhereix a la tesi d'en GONZÁLEZ ALONSO, consulteu «La Cataluña del siglo XVIII bajo el signo de la expansión», a *España en el siglo XVIII*, Roberto Fernández ed., Barcelona, 1985, p. 114. Altres investigadors accentuen la importància d'aquestes noves magistratures municipals. Entre aquestes destaquen els profs. MOLAS RIBALTA i TORRAS RIBÉ. Del prof.

MOLAS llegiu *Societat i poder polític a Mataró 1718-1808*, Mataró, 1973, pp. 139-140. Pel que fa al prof. TORRAS, consulteu la seva tesi doctoral *Els municipis catalans a l'Antic Règim (1453-1808)*, Ed. Curial, Barcelona, 1983, pp. 330-331.

- (2) Els dos estudis a dalt esmentats sobre Mataró i la vida municipal catalana ens aclareixen acuradament la problemàtica sobre aquesta reforma a Catalunya. Del mateix prof. TORRAS RIBÉ disposem un altre estudi sobre la venalitat municipal titulat *La venalitat dels càrrecs municipals a Catalunya (1739-1741). Un exemple concret: Vilanova i la Geltrú*, Vilafraça del Penedès, Museu de Vilafraça, 1977. Del mateix autor tenim molts altres articles que aprofundeixen aquesta problemàtica, sobretot pel que fa al paper dels gremis. Vegi's «Protesta popular i associacionisme gremial com a precedents de la reforma municipal de Carles III a Catalunya (1728-1771)», II Congrés d'Història Moderna de Catalunya, Barcelona, 1988, 2 vol. Incidint en aquest aspecte, vegi's també GRAU, Ramon; LÓPEZ, Marina: «L'Ajuntament de Barcelona sota Carles III (1759-1788). Un esquema històric», a II Congrés d'Història Moderna de Catalunya, Barcelona, 1988, 2 vol., p. 31; BELMONTE DEL ÀGUILA, F., «Honores y esfuerzos. La búsqueda de la felicidad del común», també al II Congrés, vol. 2, pp. 47-54; JORDA FERNÁNDEZ, A., *Una nova visió de les reformes municipals de Carles III: l'ajuntament de Tarragona*, Ed. Ajuntament de Tarragona, 1989, pp. 11-28.
- (3) Com a obra bàsica cal esmentar GUILLAMÓN, J.: *Las reformas de la Administración local durante el reinado de Carlos III*, I.E.A.L., Madrid, 1980. Cal llegir també l'obra de GARCIA MARÍN, J.M., *La reconstrucción de la Administración territorial y local en la España del siglo XVIII*, en «La nueva monarquía y su posición en Europa (1700-1759)», vol. I de «La época de los Primeros Borbones», tom XXIX de la «Historia de España» (dir. R. MENÉNDEZ PIDAL), Madrid, 1987, p. 219. Recentment també tenim diversos treballs locals de MARINA BARBA, J., «La reforma municipal de Carlos III en Ciudad Real (1766-1780)», a *Chronica Nova* (Ciudad Real), 14 (1984-1985), p. 253 i ss; FEIJOO CABALLERO, P., «El Ayuntamiento de Bilbao y su respuesta a los intentos reformistas de Carlos III: Diputados y Síndicos Personeros del Común (1766-1841)», a *Letras de Deusto* (Bilbao), 18 (1988), pp. 125-142; RUBIO FERNÁNDEZ, M.A., «Diputados del común y síndicos personeros en Alicante, 1766-1770», a *Revista de Historia Moderna* (Alicante), 6-7 (1986-1987), pp. 87-102.
- (4) Per aconseguir una informació més detallada, vegi's TORRAS I RIBÉ, J. M^a, *Els municipis catalans...*, Op. Cit., pp. 346-349. Recentment es comença a valorar l'aspecte social d'aquestes magistratures, consulteu CASTELLS I BERTRAN, Jaume, «Esbós del comportament social dels diputats del comú de Cervera», també a II Congrés, vol. 2, pp. 55-63.
- (5) Consulteu les estadístiques del prof. TORRAS I RIBÉ, *Els municipis catalans...*, Op. Cit., pp. 331-337.
- (6) Vegi's les obres ja esmentades de TORRAS I RIBÉ, *Els municipis catalans...*, Op. Cit., pp. 346-350; JORDA FERNÁNDEZ, A., *Una nova visió de les reformes municipals de Carles III...*, Op. Cit., p. 17.
- (7) IBARRA I OLLÉ, Ricard, «El diputat del comú i el síndic personer: dos càrrecs d'ex-tracció popular a l'Ajuntament borbònic. Mecànica d'elecció al Valls set-centista», XXXV Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos, Ed. Institut d'Estudis Vallencs, Valls, 1989, 2 vol., pp. 99-110.

- (8, 9, 10 i 11) Arxiu Històric Municipal de Vilanova i la Geltrú (AHMVG), Actes de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú sense foliar.
- (12) Sobre el paper dels diputats del comú a la vida municipal, vegi's MOLAS RIBALTA, Pere, «Resistència fiscal a Mataró 1757-1766», a *Fiscalitat estatal i hisenda local (ss. XVI-XIX)*, VI Jornades d'Estudis Històrics Locals, Ed. Institut d'Estudis Baleàrics, Palma de Mallorca, 1988, pp. 385-399.
- (13, 14 i 15) AHMVG, Actes de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú sense foliar.

APÈNDIX

Procuradors Síndics Generals (1760-1808)

- 1760-1763. Anton Ballester. Comerciant.
- 1764-1766. Anton Güell i Brichfeus. Pagès i ciutadà honrat.
- 1767-1769. Joan Galtés. Doctor en medicina.
- 1770-1772. Carlos Galceran. Doctor en medicina.
- 1773-1775. Francisco Miró y de Revert. Notari.
- 1776-1778. Joseph Freixes. Doctor en medicina.
- 1779-1781. Carlos Fuster. Pagès.
- 1782-1784. Llorens Cabanyes Fuster. Comerciant.
- 1785-1787. Joseph Soler. Comerciant.
- 1788-1790. Pere Martí Romeu. Patró mariner.
- 1791-1793. Joseph Gasso. Comerciant.
- 1794-1796. Francisco Vidal y Freixas. Pagès.
- 1797-1799. Antonio Pares. Pagès.
- 1800-1802. Francisco Vidal y Freixas. Pagès.
- 1803-1805. Joseph Ballester y Matons. Doctor en dret.
- 1806-1808. Joseph Ballester de carro. Pagès.

Síndics personers (1768-1808)

1768. Pere Pasqual.
1769. Anton Robert. Botiguer.
1770. Antoni Maris. Pagès.
1771. Anton Ferret. Apotecari.
1772. Frederich Ballester. Mariner (?).
1773. Joseph Pi. Pagès.
1774. Ramon Fuster. Mariner.

- 1775. Christoval Ferret. Comerciant del carrer «Bonayre».
- 1776. Anton Montserrat. Major pagès de la Geltrú.
- 1777. Francisco Pasqual. Teixidor de lli de la Geltrú.
- 1778. Joseph Francisco Guardiola. Pescador de la Geltrú.
- 1779. Ramon Fuster. Mariner.
- 1780. Christofol Ferret y Montserrat. Negociant de la Geltrú.
- 1800. Francisco Vivo.
- 1801. Pau Albà. Comerciant.
- 1802. Andreu Vidal.
- 1803. Felix Sola. Sastre.
- 1804. Agusti Miro y Armaña.
- 1805. Francisco de Papiol. Comerciant, revenedor.
- 1806. Antonio Mila de la Roca.
- 1807. Antonio Bosseaux. Marques de Chateaufort.

Diputats del Comú (1768-1808)

- 1768. Isidro Ballester; Ramon Fuster. Boter i mariner respectivament.
- 1769. Onofre Nin. Pagès.
- 1770. Antoni Montserrat. Pagès.
- 1771. Anton Guell y Bricfeus. Pagès.
- 1772. Salvador Vidal. Mariner.
- 1773. Miquel Safonts. Mariner.
- 1774. Isidro Ballester. Boter.
- 1775. Antonio Martí y Cortes. Notari públic de Barcelona.
- 1776. Anton Bonaventura Ballester. Comerciant.
- 1777. Francisco Ferret. Cirurgià.
- 1778. Manuel Riba. Pagès.
- 1779. Lluís de Papiol. Pagès.
- 1780. Anton Guell y Bricfeus. Pagès.
- 1798. Christoval Almirall.
- 1799. Andreu Mille y Gornà. Comerciant.
- 1800. Joan Vidal.
- 1801. Joseph Rosell. Sastre.
- 1802. Antoni Robert. Botiguer.
- 1803. Francisco Mestres y Ferrer. Comerciant.
- 1804. Francisco Batlle.
- 1805. Felix Solà. Pagès.
- 1806. Joseph Rossell. Sastre.
- 1807. Francisco Pers y Romeu. Confiter.
- 1808. Joan Roig y Jacas. Comerciant.